

descoperiseră acest lucru în clipa în care cercetaseră amintirile lui Eragon, la sosirea sa în Farthen Dûr.

Naucit de vorbele lui Murtagh, Eragon se retrage împreună cu Saphira, pentru a se întâlni, în sfârșit, cu Roran și cu sătenii din Carvahall, care au ajuns pe Câmpiile Pârjolite tocmai la timp pentru a-i ajuta pe vardeni în luptă. Roran s-a luptat ca un erou, reușind să-i omoare pe Gemeni.

Eragon și Roran se împacă, în ciuda rolului jucat de cel dintâi în moartea lui Garrow. Eragon jură să-l ajute pe Roran să-l salveze pe Katrina din ghearele celor doi Ra'zac.

Porțile morții

Eragon stătea cu privirea ațintită asupra turnului de stâncă neagră în care se ascundeau monștrii care-l omorâseră pe Garrow, unchiul său.

Era întins pe burtă, în spatele unei coline nisipoase, pe care se vedeau din loc în loc petice de iarbă, ciulini și cactuși mici, ca niște boboci de trandafir. Tulpinițele uscate ale ierburilor pâlite îl gădilau în palmă în timp ce se târa încet pentru a vedea mai bine piscul Helgrind, care se înalța deasupra împrejurimilor precum un pumnal negru, ce străpungea măruntaiele pământului.

Soarele la asfințit împânzea dealurile joase cu umbre lungi și înguste, iar undeva departe, spre apus, lumina oglinda lacului Leona, astfel că linia orizontului devenise o dungă tremurândă de aur.

La stânga sa, Eragon auzi răsufierea regulată a vârului său, Roran, care era întins lângă el. Zgomotul era atât de ușor încât nici n-ar fi trebuit să-i pătrundă în urechi, însă pentru auzul său nefiresc de ascuțit era de-a dreptul răsunător, iar aceasta era doar una dintre multele schimbări pe care le suferise în timpul Sărbătorii jurământului de sânge, Agaetî Blödhren, printre elfi.

Dar asta nu-l preocupa acum. În schimb, privea șirul de oameni care se apropiau încet de Helgrind. Păreau să fi venit pe jos din Dras-Leona, cale de mai multe mile. În frunte mergeau douăzeci și patru de bărbați și femei, îmbrăcați cu robe groase din lână. Aceștia se mișcau care mai de care mai stângaci – schiopătau, umblau cocoșați, își răsuceau picioarele, se sprijineau în cârje sau de-a dreptul în brațe, săltându-și trupul de colo-colo – și asta pentru că, din câte își dădu seama Eragon, aveau cu toții câte un braț sau un picior lipsă, dacă nu amândouă. Conducătorul

lor ședea cu spatele drept într-o litieră purtată de șase sclavi cu trupurile unse cu ulei. O asemenea postură trufașă îl uimi pe Eragon, de vreme ce bărbatul – sau femeia, nu-și dădea prea bine seama de la depărtare – nu mai avea decât trup și cap. Pe frunte purta o podoabă maiestuoasă din piele, ca o creastă înaltă de vreo trei picioare.

– Preoții din Helgrind, îi șopti Eragon lui Roran.

– Sunt vrăjitori?

– Poate. Nu îndrăznesc să-mi îndrept gândurile într-acolo, să cerceiez, până ce nu pleacă. Dacă *sunt* într-adevăr vrăjitori, au să-mi simta atingerea, oricât ar fi de ușoară, și au să afle că suntem aici.

În urma preoților venea un șir alcătuit din perechi de tineri învaluiți în veșminte din pânză aurie. Fiecare ducea cu sine un cadru dreptunghiular din metal, străbătut de douăsprezece bare orizontale, de care spânzurau clopoței destul de mari. Jumătate dintre tineri își scuturau instrumentele cu putere când păseau pe piciorul drept, scoțând un sunet ca un bocet, în timp ce tinerii din cealaltă jumătate procedau întocmai, dar când păseau pe piciorul stâng. Zgomotul limbilor de fier care se izbeau de gătlejurile lor de fier răsuna peste dealuri. La acesta se adăugau și strigătele acoliților, care gemeau și urlau, cuprinși de frenezie.

La coada grotescului alai mergea o mulțime alcătuită din locuitori din Dras-Leona: nobili, negustori, prăvaliași, mai mulți comandanți militari de rang înalt și o gloată pestriță dintre cei mai puțin căpățuiți, precum muncitorii, cerșetorii sau soldații de rând.

Eragon se întreabă dacă nu cumva era printre ei și Marcus Tábor, guvernatorul orașului.

Oprindu-se în dreptul întinderii abrupte de bolovani care împrejmuia piscul, preoții se adunară în jurul unuia de culoare ruginie, plat și neted în partea de sus. După ce întregul alai se opri dinaintea altarului grosolan, făptura din litieră se mișcă și începu să îngâne o incantație cu un glas la fel de supărător ca și bătaia clopotelor. Rafalele de vânt înăbușeau declamațiile șamanului, însă Eragon izbuti să prindă cuvinte din limba străveche – rostite deformat – amestecate cu altele din limbile piticilor și urgailor, topite într-un dialect demult uitat al limbii sale materne. Înțelese, până la urmă, câte ceva și se înfioră. Predica vorbea despre lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse, despre ura

scârbavnică ce clocotise veacuri întregi în străfundurile întunecate ale sufletelor, până ce i se îngăduise să înflorească, în lipsa Cavalerilor, despre sânge și sminteală și despre sărbători spurcate, ce aveau loc sub lumina lunii negre.

La sfârșitul acelei predici perverse, doi dintre preoții de rang mai mic se repeziră și-l ridicară pe conducătorul – sau conducătoarea – lor, luându-l din litieră și așezându-l pe altar. De îndată, Marele Preot dădu o poruncă scurtă. Două lame gemene din oțel se înălțară din piatră, apoi se cufundară la loc, sclipind ca niște stele. Din umerii Marelui Preot țâșniră două pâraiașe de sânge, care se scurseră pe pieptul încins cu curele din piele și apoi pe fața pietrei, de unde începură să picure pe pietrișul de dedesubt.

Alți doi preoți se grăbiră să adune pâraiașul stacojiu în pocale. Umplându-le ochi, le împărțiră apoi oamenilor din alai, care băură cu sete.

– Bleah! șopti Roran. Ai uitat să-mi povestești că samsarii ăștia de cărnuri, impuțiiți și dobitocii ăștia care se închină la idoli mai sunt și *canibali*.

– Nu chiar. Carne de om nu mănâncă.

După ce toți cei de față își umeziseră gătlejurile, acoliții îl duseră pe Marele Preot îndărăt la litieră și-i bandajară umerii cu fâșii albe de in. În scurtă vreme, pânza albă ca neaua se păta de sânge.

Marele Preot nu părea afectat de răni – dimpotrivă, schilodul se întoarse din nou către credincioșii cu buzele stacojii și spuse:

– De-acum, sunteți cu adevărat frații și surorile mele, după ce mi-ați sorbit seva din vene aici, la umbra mărețului Helgrind. Sângele sânge cheamă, iar dacă familia voastră va avea cândva nevoie de ajutor, să faceți atunci tot ce puteți pentru Biserică și pentru toți ceilalți care recunosc puterea temutului nostru Stăpân... Pentru a ne declara și a ne întări credința în Triadă, roștiți cele Nouă Jurăminte împreună cu mine... În numele lui Gorm, al Ildei și al lui Fell Angvara, jurăm să aducem omagiu de cel puțin trei ori pe lună, la ceasul dinaintea amurgului, apoi să ne jertfim noi înșine pentru a potoli foamea Marelui și Temutului nostru Stăpân... Jurăm să respectăm cele sfinte, așa cum sunt înfațișate în cartea lui Tosk... Jurăm să purtăm mereu pe trup Bregnirul și să ne ferim

întotdeauna de al doisprezecelea din douăsprezece și de atingerea funiei innodate, ca să nu strice...

O rafală de vânt neașteptată înabuși vorbele Marelui Preot. După o vreme, Eragon îi văzu pe ascultători, unul după altul, scoțând la iveală cuțite mici, curbate, cu care se creșteră la încheietura cotului, umezind altarul cu picături din sângele lor. Mai trecu un timp și vântul se potoli, îngânduindu-i să audă din nou vorbele preotului:

—... iar cele după care poftiți și tânjiți vă vor fi daruite drept răsplata pentru supunerea voastră... De-acum, omagiul s-a desăvârșit, dar, dacă se află printre voi unii îndeajuns de curajoși pentru a-și pune la încercare credința și devotamentul, să se arate!

Ascultătorii se încordară și se aplecară, cu sufletul la gură, ca și cum sosise clipa pe care-o așteptaseră de la bun început. Se așternu o tăcere lungă. Tocmai când părea că aveau să fie dezamăgiți, un acolit ieși din rând și strigă:

— Am s-o fac eu!

Zbierând de încântare, tovarășii lui începură să-și agite clopotele într-un ritm iute și sălbatic. Mulțimea părea înnebunită – cu toții săltau și strigau, de parcă-și pierduseră mințile. Melodia cea aspră aprinse o scânteie de încântare și în sufletul lui Eragon, în ciuda scârbei pe care i-o provocase ceremonia, trezind în el un instinct primar, animalic.

Dezbrăcându-și roba aurie și rămânând numai cu un veșmânt sumar, de piele, tânărul brunet sări pe altar, împroșcând împrejur stropi de sânge. Se întoarse cu fața la Helgrind și începu să tremure și să se zbată, de parcă îl apucaseră frigurile, în ritmul dangătului amețitor al clopotelor. Capul îi atârna moale, făcea spume la colțurile gurii, iar brațele i se zbateau prin aer ca niște șerpi. Trupul i se acoperi de sudoare, făcându-l să sclipească în lumina slabă, ca o statuie de bronz.

În scurtă vreme, ritmul atinse un punct culminant – sunetele se izbeau unul de celălalt ca niște lame de oțel. Tânărul întinse un braț în spate, iar un preot îi puse în palmă mânerul unei unelte ciudate: era un soi de sabie, destul de lungă, ascuțită pe o singură parte, cu mânerul lat, îmbrăcat în piele, plăsele înguste și un tăiș lung și plat, care se lătea la capăt, terminându-se într-o parte zimțată. Pe undeva, amintea de o aripă de dragon. Era o unealtă faurită cu un singur scop: să pătrundă prin

armură, oase și mușchi cu aceeași ușurință cu care ar fi străpuns un burduf plin cu apă.

Tânărul ridică arma, îndreptând-o pieziș către piscul cel mai înalt din Helgrind. Apoi se lăsă într-un genunchi și, scoțând un strigăt narticalat, își reteză mâna dreaptă din încheietura.

Sângele împroșcă stâncile din spatele altarului.

Eragon clipi iute și-și feri privirea, cu toate că strigătele pătrunzătoare ale tânărului nu-i dădeau pace. Mai văzuse astfel de lucruri și în bătălie, dar i se părea cu totul greșit ca un om să se schilodească singur, când era atât de ușor s-o pătească, fără să vrea, în orice clipă.

Auzi iarba foșnind – Roran își schimbă și el poziția. Auzi și un blestem, înabușit de barba deasă a vărului său. Apoi, se lăsă iarăși tăcerea.

În timp ce un preot îngrijea rana tânărului – folosind o vrajă pentru a opri curgerea sângelui –, un alt acolit eliberă doi sclavi înhamăți la litiera Marelui Preot, dar numai pentru a-i lega cu lanțuri la glezne de un cerc de fier înfipt în altar. Apoi, acoliții scoaseră de sub robe felurite ofrande și le îngrămădiră pe jos, într-un loc în care sclavii nu puteau ajunge.

Sărbătoarea se terminase. Preoții și ajutoarele lor plecară către Dras-Leona, jelind și sunând din clopote. Credinciosul rămas fără o mână mergea împleticit, chiar în spatele Marelui Preot.

Pe chip i se așternuse un zâmbet de extaz.

— Ei, poftim, zise Eragon, răsufând adânc, în timp ce alaiul dispărea în depărtare, în dosul unui deal.

— Ce anume?

— Am viețuit printre pitici și elfi, dar n-am văzut nici un lucru atât de ciudat precum ceea ce-au făcut aceștia, *oameni* ca și noi.

— Sunt niște monștri de-aceeași teapă cu cei doi Ra'zac, zise Roran, arătând apoi spre Helgrind. De-acum poți afla: Katrina e înăuntru?

— Încerc. Dar fii gata s-o iei la fugă!

Închizând ochii, Eragon își îndreptă încet, încet gândurile din ce în ce mai departe, trecând de la mintea unui fapturi la alta, precum firișoarele de apă care se scurgeau prin nisip. Atinse în treacăt neamuri întregi de insecte care se foiau de colo-colo, văzându-și de treburi,

șopârle și șerpi ascunși printre stâncile fierbinți, felurite păsări cântătoare și multe alte animale mici. Toate erau foarte ocupate, pregătindu-se pentru noaptea ce se apropia cu iuteală: fie se îndreptau către vizuini, fie, dacă erau din rândul celor obișnuite cu traiul de noapte, căscau, se întindeau și se pregăteau s-o pornească la scurmat sau la vânatoare.

La fel ca și celelalte simțuri, ușurința lui Eragon de a atinge gândurile unei alte ființe se micșora cu cât era depărtarea mai mare. Până să ajungă la poalele muntelui, de-abia mai izbutea să simtă animalele, și doar pe cele mai mari.

Înainta cu grijă, gata să se tragă înapoi în orice clipă dacă dădea cumva peste cei pe care-i vânau – cei doi Ra'zac și părinții lor, care-i și purtau în spate, uriașii Lethrblaka. Se hotărâse să încerce asta numai pentru că dușmanii nu puteau folosi magia și pesemne nu știau nici să străpungă pavăza gândurilor, așa cum făceau oamenii special pregătiți pentru luptă. Nici nu aveau nevoie de așa ceva de vreme ce, printr-o simplă răsufare, puteau să-i ametească și pe cei mai zdraveni dintre oameni.

Și, cu toate că Eragon era în primejdie de a fi descoperit, în cursul recunoașterii pe care-o făcea cu ajutorul gândurilor, *trebuia* ca el, Roran și Saphira să știe dacă cei doi Ra'zac o întemnițaseră pe Katrina – logodnica lui Roran – în Helgrind, căci numai așa puteau hotări dacă misiunea lor era una de salvare sau dacă erau siliți să-i prindă și să-i tragă de limbă pe dușmani.

Căută mult și bine. Când se întoarse în sine, îl văzu pe Roran, care-l privea ca un lup hămesit. În ochii săi cenușii ardea un amestec de furie, speranță și jale atât de puternic încât s-ar fi zis că stătea să țâșnească în orice clipă, pârjolind totul în cale și iscând un incendiu atotcuprinzător, care să topească și stâncile.

Dar Eragon îl înțelegea.

Tatăl Katrinei, măcelarul Sloan, îl trădase pe Roran celor doi Ra'zac. Neizbutind să-l prindă, aceștia o smulseseră pe Katrina din dormitorul tânărului și o răpiseră din Valea Palancar, lasându-i pe locuitorii din Carvahall să fie uciși sau luați ca sclavi de soldații Regelui Galbatorix. Roran nu fusese în stare să se ia pe urmele lor, așa că-i convinsese pe săteni – chiar în ultima clipă – să-și părăsească locuințele și să-l urmeze,

străbatând munții Șirei, apoi spre miazăzi, de-a lungul coastei Alagaësiei, unde se uniseră cu vardenii răzvrătiți. Avuseseră de îndurat multe greutăți, aproape de netrecut, dar așa, pe ocolite, Roran se reintâlnise cu varul său. Eragon știa unde se afla salașul celor doi dușmani, și-i făgăduise că o să-l ajute s-o salveze pe Katrina.

Din câte-i spusese după aceea, Roran ajunsese la capătul drumului numai pentru că iubirea sa nestăvilă îl împingea către încercări de care alții se temeau și se fereau. Numai astfel izbutise să-și înfrunte dușmanii.

Iar acum Eragon simțea același lucru.

Era gata să sară în calea primejdiei fără măcar să-i pese de viața lui dacă vreunul dintre cei pe care-i iubea era la ananghie. Roran îi era ca un frate și, de vreme ce acesta trebuia s-o ia de soată pe Katrina, și ea făcea parte din familie. Acest lucru părea încă și mai important, căci Eragon și Roran erau ultimii din neamul lor. Eragon nu mai simțea nici o apropiere de Murtagh, fratele său de sânge. Roran și el nu se mai aveau decât unul pe altul, iar acum pe Katrina.

Dar nu numai legăturile de rudenie îi mânau din urmă, ci aveau încă un țel care-i băntuia: *razbunarea!* Punând la cale s-o smulgă pe Katrina din ghearele celor doi Ra'zac, războinicii – muritorul de rând și Cavalerul Dragonilor – năzuiau să-i omoare pe monstruoșii slujitori ai Regelui Galbatorix, pentru că aceștia, la rândul lor, îl torturaseră și-l uciseseră pe Garrow, tatăl lui Roran, care-i fusese și lui Eragon ca un tată.

Așadar, tot ceea ce izbutise să afle era la fel de prețios și pentru Roran, și pentru el însuși.

– Cred că am simțit-o, spuse. Nu pot fi sigur, pentru că suntem departe de Helgrind și nu i-am pătruns niciodată gândurile, dar *cred* că se află acolo, înăuntrul aceluia pisc singuratic, ascunsă undeva, aproape de vârf.

– E bine? A fost rănită? La naiba, Eragon, să nu-mi ascunzi nimic: i-au făcut vreun rău?

– N-am simțit nici o durere. Mai mult nu pot spune, fiindcă simplul fapt că am izbutit să-i zăresc sclipirea minții mi-a secat toate puterile. N-am putut vorbi cu ea.

Dar Eragon se abținu să-i pomenească și de faptul că simțise – sau crezuse că simte – și o a doua persoană. Dacă se afla într-adevăr acolo era un motiv de îngrijorare pentru el.

– Însă pe Ra'zac și pe Lethrblaka nu i-am simțit. Mă rog, primii puteau să-mi scape, însă părinții lor sunt așa de uriași încât scânteia lor de viață ar trebui să ardă ca o pâlălaie, ca a Sapphirei. În afară de Katrina și de câteva farâme luminoase, piscul este negru și întunecat ca noaptea.

Roran se încruntă, strânse pumnul stâng și se uită pieziș către muntele de piatră, care se pierdea în amurg pe măsură ce umbrele stacojii îl învăluiau. Cu un glas scăzut, lipsit de expresie, ca și cum vorbea cu sine însuși, zise:

– Nici n-are a face dacă te înșeli sau nu.

– Cum așa?

– În noaptea asta nu putem ataca; cei doi Ra'zac sunt mai puternici după căderea nopții și, dacă sunt, într-adevăr, prin preajmă, ar fi o prostie să-i înfruntăm așa. Ești de acord?

– Da.

– Așadar, așteptăm zorii, continuă Roran, arătând către sclavii înlanțuiți de altarul însângerat. Dacă amărății ăștia dispar de acolo, vom ști că dușmanii sunt aici și vom face cum ne-am înțeles. Dacă nu, ne vom blestema ghinionul de a ne fi scăpat, vom elibera sclavii, pe Katrina și vom zbura îndărăt la vardeni cu ea, până să apară Murtagh pe urmele noastre. Oricum, mă indoiesc că o vor lăsa pe Katrina nepăzită mai multă vreme dacă, într-adevăr, Galbatorix o vrea vie, pentru a o folosi ca armă împotriva mea.

Eragon încuviință. Și-ar fi dorit să-i elibereze cât mai repede pe sclavi, însă așa și-ar fi putut preveni dușmanii că era ceva în neregulă. Iar dacă cei doi Ra'zac apăreau ca să se ospăteze, nu i-ar fi putut înfrunța, împreună cu Saphira, înainte să fie prea târziu – o bătălie sub cerul liber între un dragon și făpturi precum Lethrblaka ar fi atras atenția fiecărui om din împrejurimi. Iar dacă Galbatorix afla că Eragon, Saphira și Roran erau singuri în Imperiul său, pesemne aceștia n-ar mai fi scăpat cu viață.

Așa că își luă ochii de la cei doi bărbați înlanțuiți. „Sper, pentru ei, că cei doi Ra'zac sunt în altă parte a Alagaësiei sau măcar că în noaptea asta nu le va fi foame.“

Întelegându-se fără cuvinte, Eragon și Roran coborâră târâș coasta colinei pe care se ascuseseră. La poale, se ridicară pe jumătate, se întoarseră și o porniră așa, gheboșați, alergând printre două șiruri de dealuri. Valea cea mică se adânci încet, încet, devenind un canion îngust, săpat, poate, de vreun râu de demult, presărat cu bucăți de piatră sfărâmate.

Strecurându-se printre tufișurile de ienupăr ce împânzeau valea, Eragon privi în sus și, printre mănunchiuri de ciulini, văzu primele stele apărând pe cerul de catifea. Păreau reci și aspre, ca niște țurțuri sclipitori. Apoi, lăsă ochii în jos, fiind atent să nu cadă, în timp ce pășea repede către locul în care își făcuseră tabăra împreună cu Roran.